

De N, S en P komt van de matrijzen, soms ook uit NH_3 . De energie komt uit de glucose; het halve molecuul wordt gebruikt voor energielevering. De nucleoproteïden worden op precies dezelfde manier gemaakt, ook weer op nucleoproteïden.

Door het inbrengen nu in de gezonde plant van virusdeeltjes wordt de matrijs beschadigd en gaat abnormale eiwitten (virus) vormen.

Het viruseiwit schijnt maar zeer weinig af te wijken van normale nucleoproteïden. Het virus-eiwit vermeerdert „zich” dus niet, maar wordt vermeerderd.

De heeren Waage, Schulte en Schmitz maakten van de gelegenheid gebruik om enkele opmerkingen te maken. Zij legden den nadruk er op, hoe hypothetisch het geheel is, wezen op de specificiteit van het virus en achtten een definitie van „leven” noodzakelijk, voor men de vraag, dood of levend, kan en mag beantwoorden.

Onder dankzegging aan den spreker voor zijn interessante voordracht sloot de Voorzitter de vergadering.

De Natuur in!

door

A. DE WEVER.

Door bloeiende weilanden.

Op de hellingen, die de beken begrenzen, zijn nu Hazelaars- en Elzenkatjes uitgestoven. Bloeiende Sleedoorns en Wilgen hebben haar hoogtepunt bereikt. Nu verschijnt spoedig de lenteboschflora onder 't nog kale houtgewas, witte Anemoontjes en Klaverzuring, lilarose Helmbloemen, blauwe Viooltjes en Zenegroen en gele Doovenetel.

Hadden we niet gedacht, dat ze in den strenge winter gesneuveld waren? Ze hooren echter hier thuis en zijn dus aan felle koude aangepast en een dikke sneeuwlaag had ze warm toegedekt. Ze zijn niet eens over tijd — half Maart viel er toch een milde regen.

Maar ook in weiden en beemden begint 't nieuwe gras al 'n heldergroene tint te krijgen en binnen een paar weken zal ook dit vol bloemen zitten.

Ontvlucht nu eens de stad, al is 't maar voor enkele uren en maak in Mei een tochtje naar 't dal van Maas, Jeker, Geul of Gulp; wandel er tusschen sappig groen en geurige bloemen. Fruitboomen en Meidoorns zullen u met reuze ruikers verwelkomen; kleurige vlinders en glinsterende libellen vergezellen u; uit de bosschen op de helling klinkt 't vroolijk gezang der vele vogels u tegen. Koel en stofvrij is de lucht, die ge hier ademt.

We kunnen beginnen in 't Geuldal, waar nog op veel plaatsen bezienswaardige terreinen zijn overgebleven vanaf Epen tot Meerssen toe.

* * *

In sommige streken van ons land zijn boomgaarden uitsluitend voor de fruitteelt, weilanden alleen voor 't gras bestemd. Hier in 't Zuiden worden alleen vochtige beemden als hooiland benut, maar de veeweiden tevens voor vruchtboomen. Men wil hier boter en fruit van één bodem. 't Kan, mits de boomen op behoorlijken afstand staan en een dubbele bemesting wordt toegepast.

Nu moeten we onze liefde voor de wilde natuur niet overdrijven. Brengen de cultuurgewassen niet een prettige afwisseling in 't landschap? Zou 't zonder weiden en akkers niet te eentonig worden? Is zoo'n bebloemde weide, waarin welverzorgd vee rustig graast, of zijn siesta houdt, ook niet 'n leuk gezicht? Vooral als we 't treffen, dat 't op den voet gevolgd wordt door een troepje spreeuwen, die naar regenwormen zoeken. Of als de zwaluwen over de wei scheeren om 't vee van zijn kwelgeesten, de vliegen, te verlossen.

Hebt ge er wel eens op gelet, hoe in dezelfde wei alle koeien meestal in dezelfde richting grazen? 'n Kunstschilder maakte me daar 't eerst opmerkzaam op.

En welk 'n beeld, als de appelboomen hun rose bloemenweelde tentoonstellen, en de takken der Meidoorns als witte guirlanden overbuigen onder den last der bloemen. Welk 'n mengeling van fijne reukstoffen hangt er dan niet in de lucht, vooral op een zoelen Meiavond. Een gelukkige vereeniging van cultuur en natuur!

Weidebloemen.

In een veeweide, met of zonder fruitboomen, vinden we weer een plantengezelschap, dat zich aan de omgeving kan aanpassen. 't Zijn vooral gewassen, die de bladen in een roset vlak op den grond leggen. Is 't niet wonderlijk, dat ze 't heele seizoen groen blijven, niettegenstaande ze zooveel te verduren hebben van de dieren, die er dagelijks overheen loopen. Uit de bladroset ontspringt een lage, onvertakte bloemstengel met één of weinig bloemen. Zijn de bloemen voor 't vee niet schadelijk en worden ze mee afgegraasd, dan zijn 't soorten, die ook bloeien vóór en nadat de dieren in de wei komen. 't Zijn echte „trappelplanten”, die bovendien met een stevigen wortelstok en een groot aantal zijwortels in den grond blijven zitten.

Na den langen winter verrassen ons al dadelijk de Madeliefjes. Ze bloeien 't heele seizoen door, maar de hoofdbloei valt toch in Mei. Dan steken de vriendelijke bloempjes zoo mooi af tegen 't smaragdgroene gras.

In April stralen ook al de goudgele Paardelbloemen (Kettingkroet, Zoermelk). De hoofdbloei valt echter van midden Mei tot in Juni. Hij kan nog wel wat aanhouden, tot laat in 't najaar. De bloemen bevatten veel honig en veel stuifmeel en verspreiden een fijnen vanillegeur. Ze worden dan ook druk door bijen bezocht. 't Loof wordt door 't vee gaarne gegeten en is tegenwoordig, nu 't konijn zoo'n voornaam huisdier geworden is, zeer gezocht. 't Bezit veel voedingswaarde. Vroeger werd deze plant ook verzameld als sla, voor-

DOTTERBLOEMEN

(Foto De Wever)

Zie, hoe 't blauw, aan den
hemel ontvloten,
Schittert tusschen groen en geel.
Vlinders in 't loover-gewemel
gevloden,
Blinken als bloesems op
wiegenden steel.
Jacq. Perk

al in gebleekten toestand, zooals ze in 't wild in molshoopen groeit (molsla).

In vette weiden kan ze echter zoo toenemen, dat ze te veel de plaats der grassen inneemt. Het kost heel wat moeite ze kwijt te raken, want 't zaad rijpt heel spoedig, zelfs al vóór den hooitijd. Wat nog erger is, ze vormt zaad zonder bevruchting, dus zonder dat stuifmeel op 't vruchtbegin-sel komt. De landbouwer steekt de plant zooveel mogelijk met den wortel uit en zaait wat gras in de plaats.

Iets later komt ook *Weidekers*. Ze groeit iets hooger en soms in zoo'n hoeveelheid, dat 't op een afstand lijkt, of een lila dauw over 't gras hangt. Daar ze scherp smaakt, laat 't vee ze staan. Wordt ze toch mee afgegraasd, dan kan ze zich redden door aan ieder zijblaadje der roset wortels te vormen en zoo, als 't moet, zich zonder zaad te vermeerderen. 't Is de lievelingsplant van 't vlin-dertje met oranje toppen op de voor- en 'n groene marmerteekening op de achtervleugels.

Scherpe- en Knolboterbloemen treden soms in zoo'n menigte op, dat de heele wei één gele vlakte is. 't Vee graast er wel zooveel mogelijk omheen, want in verschen toestand bevatten deze planten een scherpe, vergiftige stof, die echter bij 't drogen in 't hooi geen schade kan doen.

Ook zoo'n weide vol gele Boterbloemen levert wel 'n zonnig gezicht op, maar 't moet 'n zorgeloos landbouwer zijn, die zoo'n vergiftig onkruid zou blijven dulden, hoe moeilijk 't ook is, ze kwijt te raken.

Beemdbloemen.

Mochten we in de wei gerust over gras en bloemen heenwandelen, in de beemden kan dat alleen

nog heel in 't begin; dan is 't gras nog malsch. In Juni zijn de halmen zoo hoog opgeschoten, dat, werden ze platgetreden, ze zich niet meer zouden oprichten. En de maaitijd staat al spoedig voor de deur. We kunnen onze voeten nergens tusschenzetten en moeten ons nu maar tevreden stellen met al die bloemen vanaf den weg te over-zien.

Op eenige plaatsen zijn er in de beemden plekken, waarop door overstroming der beek, kleine poeltjes ontstonden, waarin 't water nog tot in 't voorjaar staan bleef. Hier schitteren dan groepjes Dotterbloemen met groote trossen diepgoudgele bloemen, die al van verre opvallen. Als ze door de zon gekoesterd worden, staan ze wijd open. Ze bevatten overvloedig honig en stuifmeel en zitten dan ook vol insecten. Maar het vee roert de plant niet aan; 't loof smaakt zeer scherp. Neem echter gerust 'n flinke bos bloemen mee en breng 't voorjaar in uw kamer.

Zoowel in de weiden als in de beemden bloeien nu Sleutelbloemen. In 't krijtland treft men zoowel de Gewone als de Slanke Sleutelbloem aan. Voor 't buitenland vindt men wel opgegeven, dat beider verspreidingsgebied elkaar uitsluit. In Z. Limburg komt Slanke Sleutelbloem zoowel in als buiten 't krijtdistrikt voor. Gewone Sleutelbloem alleen op sterk kalkhoudende gronden. Beide kunnen vrij hoog op de helling overgaan, zoover de grond kalkhoudend en vochtig is. Waar de twee soorten bij elkaar groeien, komt steeds ook de bastaard voor. Terwijl de Slanke Sleutelbloem reukloze, zwavelgele bloemen met trechtersvormige kroon en groene kelken, de Gewone Sleutelbloem geurige, dooiergele bloemen met komvormige, van binnen aan den voet oranje gevlekte kroon en groenwitte kelken heeft, is de

MARGRIETEN

(Foto De Wever)

Nauw zichtbaar wiegen, op een
lichten zucht,
De witte bloesems in de
scheemring.....
Willem Kloos

bastaard te herkennen aan de goudgele, weinig geurende bloemen zonder vlekjes en de tweekleurige kelken, overlangs groen en wit.

Sleutelbloemen worden bezocht door hommels en vroege vlinders. 't Is alsof de Citroenvlinder zich tot die gele kleur voelt aangetrokken. Bij de Gewone Sleutelbloemen zal toch ook de fijne geur wel lokken, want 's avonds komen er ook nachtvlinders op bezoek. Honigbijen ziet men er maar zelden.

Overblijvende Moeras- en één- of tweejarige Zode Vergeetmijnietjes vormen hier een lieflijk kleurencontrast met gele Sleutel-, Paarde- en Boterbloemen.

Knolsteenbreek groeit in natte weilanden in groote groepen bij elkaar. Op de droger hellingen echter meer verspreid. Maar altijd doen de helderwitte, kelkvormige bloempjes prettig aan. Haar natuurlijk verspreidingsgebied omvat bijna heel Europa. In Zuidelijker streken zoekt ze alleen de hoge bergen. Of de grond kalk- of zandhoudend is, schijnt haar vrij onverschillig te zijn. Ze vormt niet alleen knolletjes aan den wortel, maar ook in de bladoksels, soms zelfs in de plaats van bloemen. Men ziet maar weinig insecten op de toch zoo opvallend witte bloemen. 't Meest nog zweefvliegen. 't Vee lust 't plantje niet, misschien wegens de kleverige stengels, of de roestzwammen, waardoor 't vaak wordt aangetast.

Van 't eens zoo roemrijk drielal Breedblad-, Gevlekte- en Vleeschkleurige Orchis is thans nog maar zoo'n bedroefd klein beetje overgebleven, dat men uren ver zou moeten zoeken, om ze nog bij elkaar aan te treffen. Daar is nu niets meer aan te doen. Wel siert Harlekijnorchis nog hier en daar de beemden.

Weilanden in zomertijd.

In Juli zijn de voorjaarsbloemen al uitgebloeid. Toen was 't gras nog kort, maar de eerste bloemplanten zijn ook nog niet te lang van stengel. Daar in de hooilanden de grassen overheerschen, kunnen hierin alleen bloeiende planten leven, die boven 't gras uitgroeien, of tenminste er gelijken tred mee houden. 't Vee komt er niet in en de onderste bladen doen alleen dienst in 't begin. Tegen den hooitijd zijn ze al geel of verdroogd.

In Juni beginnen de gele Ratelaars. Wel merkwaardig, dat ze in graanakkers even weelderig groeien, deze mooie roofsters, die niet alleen de plaats van goede grassen en granen innemen, maar bovendien 't voedsel aan deze onttrekken.

In Juli kleuren Koekoeksbloemen 't weiland over heele plekken purperrood. Ze wisselen af met Blauwe Knoop, Duifkruid en Akkerknautia.

Moerasspiraea, die terecht den naam „Koningin der Weide" draagt, steekt boven de grassen uit met groote, donzige, crème-witte pluimen, waarin Junikevertjes en Goudtorren blijven slapen. Wegens den aangename geur worden ze veel voor thee verzameld.

Valeriaan is ook een der mooiste bloemplanten van natte weiden. Zij siert evenwel ook de hellingen aan de overzijde der Geul. Is 't dan geen echte moerasplant? Op de krijtheuvels kan 't soms toch ook aardig nat zijn. Op 't krijt liggen ginds zandlagen met klei, die 't water niet doorlaten. Hierop zullen zich moerasplanten uit de aangrenzende beemden kunnen vestigen. Valeriaan doet dat met zaad. Haar zaadje is met een kroontje van fijne haren voorzien, dat als vlieg- en valscherp kan dienst doen, juist

GROOT HOEFBLAD OM-
ZOOMT DE MOLENBEEK

(Foto De Wever)

als bij de groote familie der Composieten, waarmee ze dan ook na verwant is. De afzonderlijke bloempjes zijn wel heel klein, maar tot een grooten, vrij vlakken tros vereenigd, die op hoogen krachtigen stengel ver boven 't gras uitsteekt. Ze geuren heel aangenaam en trekken allerlei insecten. 't Loof en de wortelstok hebben een eigenaardigen, doordringenden reuk, zoowel versch als gedroogd. Hij is te wijten aan een vluchtige olie. Valeriaan is sinds de oudste tijden een belangrijk geneesmiddel gebleven.

Bloedkruid of Kattestaaart. Waaron kregen deze nu toch zulke weinig passende namen? 't Is toch zoo'n prachtige plant, een plaats in den bloementuin waard.

Margrietten zijn 't mooist op de krijthellingen bij Schin op Geul en Wijlre; lage graslanden kunnen er soms ook als mee bezaaid zijn.

Duifkruid is ook al één onzer fraaiste, wilde planten. De lilablauwe bloemen zijn zoo groot en de heele plant zoo hoog en fors, dat men ze voor Akkerknautia zou aanzien. Deze is dan ook een na verwante en wat ons meer misleiden kan, ze groeien hier beide naast elkaar. Men behoeft echter maar een bloemhoofdje uit te pluizen, om bij Duifkruid de zwarte haren tusschen de bloempjes te zien, die Knautia mist. Ook heeft de kroon bij Duifkruid vijf slippen, bij Knautia vier.

In de beemden is Duifkruid in alle deelen veel grooter dan op de krijthellingen. Denkt echter niet, dat 't standplaatsvormen zijn door 't verschil in voedzaamheid en vocht van den bodem ontstaan. Plant men toch beide vormen naast elkaar onder dezelfde uitwendige omstandigheden, dan blijven de verschillen bestaan. Bovendien zijn beide zaadvast.

Ook Grasklokjes doen zich in beemden in een anderen vorm voor dan op droge hellingen en heiden. De stengels zijn veel hooger en staan recht. Dat moeten ze wel wegens de hoogere

grassen. Ook de bloemen zijn grooter en wijder klokvormig.

Knoopkruid heeft in de weilanden lagere stengels, minder, maar grooter bloemen, dan de vorm op krijt- en kiezelhellingen, die veel hooger is, veel meer en kleiner bloemen en smaller bladen heeft. Dit zijn bij beide erfelijke kenmerken.

Men zou, wat de hoogte betreft, 't omgekeerde verwachten. 't Is ook niet goed te verklaren, dat van beide 't loof groen, of witviltig kan zijn op dezelfde standplaats.

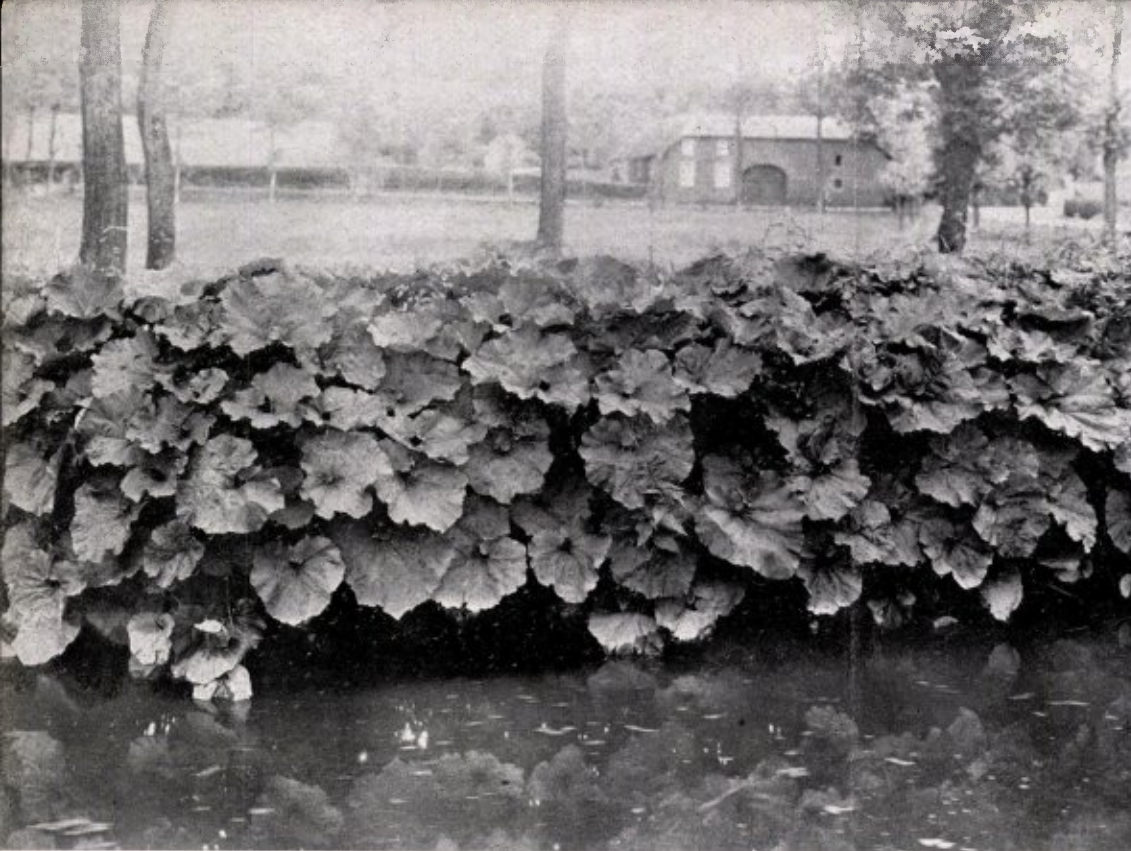
Op de krijtheuvels blijft Rolklaver laag en gedrongen. Ook in de veeweiden liggen de stengels meer op den grond. In de beemden wordt ze vertegenwoordigd door veel hooger planten n.l. Moeras-rolklaver. Hoe zou ze ook anders boven de grassen uitkomen.

Klein Sorbenkruid is in de voedzame beemden eens zoo krachtig, als op de krijthellingen. 't Is echter dezelfde plant, want waar 't van weiland op krijthelling overgaat, vindt men alle overgangen van sterke naar zwakke planten.

Ruige Leeuwetand heeft hier alleen wat minder gekroesde bladranden dan op de krijtheuvels. Jacobs- en Waterkruiskruid zijn vergiftig. De koeien grazen er als bij intuïtie netjes omheen.

En de grassen zelf! Tellen die niet mee? 't Zijn er wel een stuk of twintig soorten. De kleur is bescheiden, maar de vorm der bloeiwijzen des te sierlijker. Wat nog belangrijker is, ze leveren kostbare voedingsmiddelen, zooals de granen voor ons dagelijksch brood zorgen. Bewondering en eerbied er voor!

Uit al die bloemen komen wolken van geuren aandrijven, die al even ingewikkelde mengsels zijn als de kleuren van bladen en bloemen. Wie scherp kan ruiken, speurt er nu reeds iets van cumarine, die straks, als 't hooi droog binnen gehaald wordt, de overhand heeft. Hij speurt ook nog iets van den

GROOT HOEFBLAD
LESCHT ZIJN DORST
(Foto De Wever)

reuk van vochtigen beemdgrond. Wie echter gevoelig is voor hooikoorts, moet zich een wandeling door bloeiende beemden ontfangen.

In Augustus is 't met de beembloemen vrijwel gedaan. Alsof ze wisten dat de tijd van maaien was aangebroken, hadden de éénjarigen al rijp zaad, dat nu bij 't maaien uitgestrooid zal worden. De meerjarigen hadden daarvoor niet voldoende tijd. Haar voortbestaan is echter verzekerd door stevige wortelstokken in den grond.

Wat missen we er al van de vele *Populieren*, die 'n onafscheidelijk deel van ons landschap zijn geworden. Ze teekenden als 't ware den loop der beken af, die ze met haar breede kronen overwelfden. Bij mooi weer lispelen en ritselen de fraaie bladen en bij naderend onweer kunnen ze onheilspellend ruischen. Wat past dit alles goed bij onze snelstroomende beken.

Vroeg in 't voorjaar geven de roode bloemkattjes en de gele twijgen al wat kleur en leven aan 't weiland. We vinden nu nog op den grond de bladen van 't vorig jaar. Ze zijn niet geheel vergaan. 't Bladmoes is tot op de fijnste adertjes verteerd, zoodat 't overblijvend weefsel zoo luchtig is als verbandgaas. In Juli ligt de grond bezaaid met wolligzige vruchtrossen als dotten verbandwatten.

De beken langs.

Niet tegenstaande de jaarlijksche verplichte beekschouw, blijven in 't gras op de oevers bloemen van allerlei kleuren de beek omzoomen.

In Mei vormt 't *Fluitekruid* groote groepen, die uit de verte als witte nevels over 't water hangen.

In 't struikgewas langs de Geul groeien twee planten van dezelfde familie, die vaak met elkaar verwisseld worden, *Bosch-* en *Watermuur*.

Beide hebben 10 meeldraden, maar de eerste heeft 3, de tweede 5 stijlen. Watermuur kan zich in heesters, vooral in een heg, soms tot twee meter omhoogwerken. Beide bloeien met fijne witte sterretjes.

Harige Wilgenroosjes pronken met groote purpere bloemen op meterhooge stengels in groepen bijeen.

Watermunt en Rondbladvige Munt geuren ons al op afstand tegen. Langs de Eiserbeek komen er nog verschillende andere Muntsoorten bij.

* * *

't Molenrad staat werkeloos. Eeuwenlang deed 't zijn dienst, kosteloos en bijna zonder slijtage; nu moet 't plaats maken voor de kostbare, maar geriefelijke electriciteit. Watermolens zal 't zelfde lot beschoren zijn als windmolens.

Nog omzoomt 't Groot Hoefblad de molenloop met zijn tropische bladerweelde. De bloemen kwamen reeds in April boven den grond als bruinroode, geschubde kegels. Eerst nog wat hui-verig, echter vol vertrouwen op 't weer, groeiden ze na een paar weken tot dikke trossen bruinrose bloempjes uit. Na den bloei verlengden zich de stengels zoo ver, dat ze een halven meter hoog werden, om de witte pluizaden door den wind te laten verspreiden. Dit geldt alleen voor de vrouwelijke bloeiwijzen, want bij Groot Hoefblad kan de eene plant bloemen dragen, waarin slechts stuifmeel en honig zit, of hoogstens nog wat verschrompelde vruchtbeginsels, terwijl bij een andere plant bloemen voorkomen met normale vruchtbeginsels, maar zonder meeldraden en honig. Eerstgenoemde bloemen zijn iets grooter dan de tweede, maar ze zitten in een onvertakten tros, die dadelijk na 't uitbloeien verwelkt en omvalt, terwijl de tweede kleiner bloempjes draagt, echter in een vertakten tros, die na de bevruchting zich blijft

'N BLOEIEND EILANDJE
VAN VLOTTENDE
WATERRANONKEL

(Foto De Wever)

verlengen. Evenwel komen er heel wat combinaties van beide vormen voor. Beide geslachten vermeerderen zich 't meest door de wortelstokken.

Soms vindt men een heele groep met zuiverwitte bloemen en lichtgroene omwindsels en schubben in plaats van dofrose.

De dikke wortelstokken rieken naar wantsen en de bladen bij wrijving ook. Deze smaken onaangenaam bitter, waardoor 't vee ze niet aanroert.

Natte plekken kan ze zóó in beslag nemen, dat 't land droger wordt en een beekbedding kan zij een eindje verleggen. Steeds onderdrukt ze op zulke plaatsen alle andere gewassen.

Ze zijn altijd dorstig, die groote bladen. Daarom buigen ze liefst boven 't water over, waar ze haar levenspanning door vocht opneming krachtig houden. Toch hinderen ze elkaar niet en vormen een mozaïek van groot formaat. In de middagzon hangen de breede schijven loom door elkaar.

Bloemen in de beek.

Ook in de snelstroomende Geul groeien nog planten, die boven 't water uitbloeien. 't Zijn de meterlange, groene slierten der VloTTende Waterranonkel, die stevig in de bedding verankerd zijn en met den stroom op en neer kunnen deinen. Daarom zijn ze heel lang en smal, en ook slap, want ze zitten vol luchtkanalen, die de zuurstof, welke de draadvormige, holle bladen door hun huidmondjes opnemen, naar de wortels voeren. Snijdt men een stuk stengel met bladen af, dan kan dit toch blijven doorgroeien, omdat beide in staat zijn voor 't noodige voedsel te zorgen. Draad- en haarvormige bladen hebben een groot oppervlak, dan weinig of niet ingesnedene en daardoor kunnen de eerste veel meer zuurstof en koolzuur uit 't water en ook uit de lucht opnemen. Ieder afgesneden, of losgelaten stengelstuk kan ook weer aanwortelen en tot een nieuwe plant uitgroeien. Ook kunnen de vast verankerde stengels op de bedding zijwortels vormen. Zoo

kan deze plant tot heele eilandjes uitgroeien. Geen wonder, dat men ze in 't buitenland soms moest uitroeien wegens den last voor de scheepvaart.

Wordt 't water al te diep, dieper dan de lengte der stengels, b.v. drie meter, dan kan ze ook zwembladen vormen. Deze zijn dik en rond en maar heel weinig ingesneden, maar langgesteeld. Ze zijn hier vroeger in de Maas bij Eijsden waargenomen. Bij andere Waterranonkels is dit een heel gewoon verschijnsel.

Ze kan ook een tijdlang in een uitdrogende beekbedding leven. Dan verkort ze eenvoudig de stengels en vormt dikker, steviger bladen, die nog wel heel diep verdeeld blijven.

We kunnen overal zien, hoe ze bij stortvloed alles over zich heen laat gaan, zonder schade te ondervinden. Komt er een flink stuk hout aandrijven, dan wijkt ze even uit en laat 't voorbijgaan. 't Zou alleen een hagedoorn of iets scherp moeten zijn, dat zich wel een poos er in kan vasthaken.

Is 't water vrij kalm, dan kunnen we kwikstaartjes over de groene bossen zien heentrippelen, om er hun voedsel in te zoeken. Allerlei kleine waterdiertjes verschuilen zich toch in deze drijvende en golvende planteneilandjes. Ook zweven er vlinders en libellen over. De witte bloempjes houdt ze wel degelijk boven 't water uit totdat ze door de insecten bevrucht zijn. 't Stuifmeel kan echter licht door 't water wegspoelen. Komt 't tot ontwikkeling van rijpe vruchten, dan worden deze door 't water en door waterdieren verder verspreid.

Er zijn hier bijna geen andere gewassen, die in snelstroomend water toch rustig kunnen bloeien. Voor deze Waterranonkel lijkt 't ook beter, dat ze geen gezelschap heeft van andere bloemen. 't Zou maar afbreuk doen aan zoo'n schilderstukje.

Waar blijft ze 's winters? Oók in de bedding! De beek vriest niet dicht, men ziet tot in 't voorjaar de plant nog groen blijven. Alleen de stengels zijn wat korter geworden.